

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci - Numărul Treisprezece

Numărul treisprezece

Jeff Pippenger

2026-05-28

Ca simbol primordial al celor o sută patruzeci și patru de mii, Petru stă la Panium în 2026, lucrând pentru a corecta prezicerea falsă din 18 iulie 2020. Lucrarea lui în această privință se armonizează cu lucrarea corectării făcute de Josiah Litch cu privire la 11 august 1840 și cu identificarea de către Samuel Snow a datei de 22 octombrie 1844. Corectarea lui Litch a împuternicit solia primului înger, iar cea a lui Snow a împuternicit solia celui de-al doilea înger. Împuternicirea soliilor primului și celui de-al doilea înger prefigurează împuternicirea soliei celui de-al treilea înger. Caracteristicile primului și celui de-al doilea sunt reprezentate în cel de-al treilea ca o combinație între o solie exterioară de vai și solia interioară a strigătului de la miezul nopții din parabola celor zece fecioare.

Într-o întreită aplicare a profeției, prima și a treia, care sunt de asemenea începutul și sfârșitul, vor avea caracteristici paralele. Recent, un frate a descoperit mai multe adevăruri asociate cu primul vai din Apocalipsa nouă, care, atunci când sunt aplicate sub principiul Alpha și Omega, identifică o altă confirmare profundă a „cutremurului” din Apocalipsa unsprezece. Legea duminicală din Statele Unite este „cutremurul” care s-a împlinit mai întâi în Revoluția Franceză, când Franța, care era una dintre cele zece națiuni ce alcătuiau structura profetică a Romei păgâne în cartea lui Daniel, a fost răsturnată. Astfel, capitolul unsprezece spune că a căzut a zecea parte a cetății.

Și în același ceas s-a făcut un mare cutremur de pământ, și a zecea parte din cetate a căzut, și în cutremur au fost uciși dintre oameni șapte mii; iar cei rămași s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:13.

Imediat după acest verset sosește Islamul celei de-a treia vai.

Al doilea vai a trecut; și iată că al treilea vai vine curând. Apocalipsa 11:14.

Pionierii se așteptau ca „al treilea vai” să urmeze imediat după al doilea vai, însă cuvântul tradus prin „curând” înseamnă de fapt pe neașteptate și deodată, ceea ce constituie caracteristica atacurilor-surpriză ale islamului. Al treilea vai nu trebuia să vină la 22 octombrie 1844, așa cum au presupus pionierii, ci, atunci când avea să vină, urma să se petreacă „deodată și pe neașteptate”, așa cum s-a întâmplat la 11 septembrie, marcând astfel începutul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care se încheie cu puțin înainte de cutremurul legii duminicale.

„Cutremurul” legii duminicale este zguduirea fiarei „pământului”, iar când a avut loc 11 septembrie, sora White a arătat că Domnul S-a ridicat ca să „zguduie cumplit pământul”. La începutul sigilării și la sfârșitul ei, fiara pământului este zguduită, de aici „marele cutremur”.

„Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam marile clădiri ridicându-se acolo, etaj după etaj: «Ce scene îngrozitoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.»” Review and Herald, 5 iulie 1906.

Domnul „Se ridică” atunci când are loc o schimbare în lucrarea Sa dispensațională, așa cum s-a întâmplat când Ștefan a fost ucis cu pietre și la 22 octombrie 1844, când a început judecata morților. Când judecata celor vii a început la 11/9, Domnul S-a ridicat din nou și atunci a zguduit fiara pământului, așa cum va face la sfârșitul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, când Își schimbă lucrarea Sa dispensațională de la biserica Sa la cealaltă turmă a Sa, dintre cei care se află încă în Babilon.

Ceea ce fratele Daniel a descoperit sunt caracteristicile primului vai, care se armonizează cu mărturia „marelui cutremur” din capitolul unsprezece, în acord cu istoria și cu înțelegerea pionierilor asupra istoriei care a împlinit primul vai.

Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță și am văzut o stea căzută din cer pe pământ; și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna adâncului; și din fântână s-a ridicat un fum ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului fântânii. Și din fum au ieșit pe pământ lăcuste; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpionii pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreun lucru verde, nici vreun copac, ci numai pe acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:1–4.

Pionierii au aplicat în mod corect aceste versete la istoria care l-a introdus pe Mohammed, care s-a născut în 570, a unificat triburile în 606, a primit prima sa revelație în 610, a migrat la Medina în 622, și-a început războiul în 624 și a murit în 632. „Adâncul fără fund” reprezintă în mod profetic o nouă manifestare a lui Satana, însă Mohammed a început în Arabia, care este de asemenea cunoscută ca adâncul fără fund din pricina vastelor deșerturi.

Mahomed a devenit regele profetic, sau, așa cum era numit, „cel demn de încredere”, în 606, când a soluționat o dispută dintre diferitele triburi care se aflau în încurcătură cu privire la cine ar trebui să fie îngăduit să reazeze piatra de temelie „stânca neagră” a Kaabei. Kaaba este o clădire în formă de cub (de aici și numele „Kaaba”, care înseamnă „cub” în arabă), situată în centrul Marii Moschei din Mecca, în Arabia Saudită. Are aproximativ 43 de picioare înălțime, unsprezece picioare lățime și 10 picioare lungime, fiind construită din granit și marmură, cu un înveliș din pânză neagră de mătase și bumbac. Kaaba a existat cu mult înainte de Mahomed și, potrivit tradiției islamice, a fost zidită inițial de Avraam și fiul său Ismael ca o casă de închinare pentru Dumnezeul Cel Unic (Allah). De-a lungul secolelor, s-a umplut de idoli și a fost folosită ca sanctuar păgân de către triburile arabe.

Kaaba este centrul spiritual al lumii islamice—o clădire simplă, străveche, care simbolizează monoteismul, unitatea și legătura dintre credința avraamică și islam. Musulmanii nu o consideră „casa lui Dumnezeu” în sens literal, ci mai degrabă un punct central de închinare rânduit de Dumnezeu. Acțiunile lui Mahomed în timpul unei perioade în care Kaaba fusese distrusă și apoi reconstruită sunt locul din care a început conducerea lui.

O viitură puternică a avariat Kaaba, iar tribul Quraysh a reconstruit-o. Când a venit vremea să fie reaşezată Piatra Neagră (Hajar al-Aswad) în colțul ei, diferitele clanuri s-au certat cu privire la cine ar trebui să aibă această onoare. Au convenit ca următoarea persoană care va intra în acea zonă să hotărască. Muhammad a intrat, iar el a rezolvat disputa cu înțelepciune: a aşezat Piatra Neagră pe o pânză, a făcut ca un reprezentant din fiecare clan să o ridice împreună, purtând-o împreună, iar apoi el însuși a fixat-o la locul ei. Acest eveniment i-a adus mare respect și titlul Al-Amin („Cel demn de încredere”) printre locuitorii Meccăi. Este unul dintre evenimentele-cheie preprofetice evidențiate în multe cronologii. „Piatra Neagră” a fost piatra din capul unghiului care a fost aşezată de Mohammed, care este regele profetic peste Islam. Piatra neagră din capul unghiului este o contrafacere evidentă a lui Hristos (adevărata piatră din capul unghiului), iar coruperea casei Kaaba, după ani de introducere a idolilor, a fost, de asemenea, îndreptată de Mohammed.

După ce Qurayșii au încălcat Tratatul de la Hudaibiyyah, Muhammad a mărșăluit asupra Meccăi cu o armată de aproximativ 10.000 de musulmani. Orașul s-a predat cu foarte puține lupte. Muhammad a intrat apoi în Kaaba, a distrus cele 360 de idoli dinăuntrul ei și a rededicat sanctuarul închinării singurului Dumnezeu (Allah). Astfel, Mohammed, regele islamului, a pus piatra de temelie și a curățit templul de idolatrie.

Există trei puteri care ies din adânc în cartea Apocalipsei, iar fiecare dintre cele trei reprezintă un Hristos contrafăcut. Satana, balaurul, caută să fie asemenea Celui Preaînalt, aşezat pe tronul Său și în biserica Sa.

Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiu al dimineții! cum ai fost doborât la pământ, tu, care slăbeai neamurile! Căci ai zis în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi înălța scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării, în laturile de miazănoapte; mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Preaînalt.” Totuși, vei fi coborât în locuința morților, în adâncimile gropii. Isaia 14:12–15.

Balaurul ateismului a ieșit din adânc în Apocalipsa unsprezece, iar fiara catolicismului se ridică din adânc atunci când rana ei de moarte este vindecată.

Fiara pe care ai văzut-o era, și nu mai este; și se va ridica din adânc și va merge la pieire; și locuitorii pământului se vor mira, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor privi fiara care era, și nu mai este, și totuși este. Apocalipsa 17:8.

Fiara catolicismului se înalță la tronul pământului la legea duminicală, când uniunea întreită este instaurată. Asemenea balaurului, catolicismul pretinde că este Dumnezeu, după cum a identificat atât de potrivit Pavel.

Nimeni să nu vă înșele în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte ca să fi venit mai întâi lepădarea de credință și să fi fost descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării; potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare; așa încât se aşază în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

Asemenea balaurului, fiara catolicismului este antihrist; amândouă pretind că sunt Dumnezeu, iar amândouă au nimicirea lor finală asociată cu mărturia lor biblică, căci balaurul este aruncat în iad,

iar fiara este fiul pierzării. Pierzarea fiind nimicirea finală.

„Hotărârea lui antihrist de a duce la îndeplinire răzvrătirea pe care a început-o în cer va continua să lucreze în copiii neascultării.” Testimonies, volumul 9, 230.

„Prin papa Romei, aceeași lucrare a fost continuată aici pe pământ, așa cum a fost dusă mai înainte în curțile cerului, înainte de izgonirea prințului întunericului. Satana a căutat să corecteze legea lui Dumnezeu în cer și să aducă un amendament al său. El și-a înălțat propria judecată mai presus de cea a Creatorului său și și-a așezat voința mai presus de voința lui Iehova, iar prin aceasta a declarat, în mod virtual, că Dumnezeu este supus greșelii. Și papa urmează aceeași cale și, pretinzând infailibilitate pentru sine, caută să ajusteze legea lui Dumnezeu pentru a o face să corespundă propriilor sale idei, socotindu-se în stare să corecteze greșelile pe care crede că le vede în statutele și poruncile Domnului cerului și al pământului. El spune, în mod virtual, lumii: Eu vă voi da legi mai bune decât cele ale lui Iehova. Ce insultă este aceasta la adresa Dumnezeului cerului!” Signs of the Times, 19 noiembrie 1894.

Islamul, reprezentat de Mahomed în istoria secolului al șaptelea, a ieșit și el din adânc atunci când cheia care i-a fost dată lui Mahomed a fost întoarsă. Când adâncul a fost deschis, a ieșit „fum” care a întunecat soarele și văzduhul. Pionierii au identificat corect că „cheia” care a deschis adâncul a fost bătălia de la Ninive.

Când ne apropiem de primele trei versete din capitolul nouă al Apocalipsei din perspectiva înțelegerii pionierilor, în contextul unei întreite aplicări a profeției, găsim că trăsăturile profetice ale acelor versete care reprezintă prima nenorocire preînchipuie trăsăturile profetice ale celei de-a treia nenorociri, care sosește „curând” la marele cutremur. Legea duminicală este reprezentată prin bătălia de la Ninive.

Petru este responsabil pentru corectarea falsei predicții privind mingile de foc ale orașului Nashville și recunoaște că aplicarea corectă a avertizării lui Ellen White cu privire la mingile de foc asupra Nashville marchează începutul „distrugerii a mii de orașe aproape pe deplin dedate idolatriei”.

Bilele de foc din Nashville marchează începutul unei perioade de nimicire asupra cetăților și marchează totodată începutul proclamării mesajului scurtului strigăt de la miezul nopții. Acel mesaj începe cu un atac neașteptat din partea Islamului, iar perioada se încheie cu un atac neașteptat din partea Islamului la marele cutremur. Perioada proclamării strigătului de la miezul nopții marchează sfârșitul timpului de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început odată cu atacul neașteptat al Islamului de la 11 septembrie.

Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început atunci în armonie cu linia lui Balaam și a măgăriței, unde sunt trei lovituri care culminează la legea duminicală, dar unde al doilea atac neașteptat include 7 octombrie 2023 asupra țării celei străvechi și glorioase, iar apoi la mingile de foc din Nashville. Toate liniile sunt în acord, iar Petru înțelege că desigilarea acestor adevăruri, care sunt reprezentate ca omul cu peria de praf adunând bijuteriile împrăștiate și aruncându-le în casetă, este lucrarea Leului din seminția lui Iuda.

Leul lui Iuda identifică mesajul corectat al lui Peter de la Nashville ca având loc în perioada finală a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care este reprezentată în istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece și, mai precis, în porțiunea acelei istorii ascunse reprezentată în versetele unsprezece până la cincisprezece ale aceluiași capitol. În acele versete, bătălia de la Rafia și bătălia de la Panium conduc la legea duminicală din versetul șaisprezece, care este reprezentată prin bătălia de la Actium. Când bătălia de la Panium se unește cu bătălia de la Actium la legea duminicală, bătălia de la Ninive este, de asemenea, repetată.

„Cheia” dată lui Mohammed, împăratul Islamului, al cărui nume nu este numai caracterul Islamului, ci și locul distrugerii marcat de bătălia de la Ninive. Numele împăratului „în limba ebraică este Abaddon”, iar „în limba greacă are numele Apollyon”. Greaca și ebraica pun accentul pe Vechiul și Noul Testament și ne învață că Abaddon înseamnă „locul distrugerii”, iar Apollyon înseamnă „nimicitorul”. În versetul unsprezece din Apocalipsa nouă, împăratul peste Islam este Mohammed, dar este și „îngerul adâncului”, care este Satana. După cum papa este antihristul ca om al mâinii drepte a Satanei pe pământ, tot astfel Mohammed este de asemenea controlat în mod direct de Satana, îngerul adâncului.

La legea duminicală, întreita unire este impusă asupra lumii, iar rana de moarte care a fost dată papalității în 1798, marcând astfel sfârșitul Evului Întunecat, este vindecată. Când rana de moarte este vindecată, sosește a doua perioadă a Evului Întunecat, iar la marele cutremur care este legea duminicală, islamul întoarce cheia și fum, ca dintr-un cuptor, întunecă soarele și stelele, pe măsură ce întunericul revine. Bătălia de la Ninive se repetă la legea duminicală, căci aceasta este cheia care aduce a doua perioadă de întuneric. Acolo apostazia națională este urmată de ruină națională. Acolo „despotismul activ” își exercită pe deplin stăpânirea, căci fumul islamului care întunecă soarele și stelele la bătălia de la Ninive este ca un cuptor aprins. „Cuptorul aprins” a fost un element al legământului lui Dumnezeu cu Avraam.

Și s-a întâmplat că, atunci când a apus soarele și s-a făcut întuneric, iată că un cuptor fumegând și o lampă aprinsă au trecut printre acele bucăți. Geneza 15:17.

Cuptorul fumegând care a trecut printre jertfele legământului aduse de Abram a identificat robia din Egipt reprezentată în pasajul din versetul treisprezece.

Și i-a zis lui Abram: „Să știi cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei și le va sluji; iar ei o vor asupri patru sute de ani.” Geneza 15:13.

Un „cuptor aprins”, precum cuptorul lui Nebucadnețar din capitolul trei al lui Daniel, reprezintă robia și sclavia, așa cum era starea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

„Dar, asemenea stelelor pe întinsul traseu al căii rânduite pentru ele, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere. Prin simbolurile marelui întuneric și ale cuptorului fumegând, Dumnezeu îi descoperise lui Avraam robia lui Israel în Egipt și declarase că timpul pribegiei lor avea să fie de patru sute de ani. „După aceea”, a spus El, „vor ieși cu mari bogății.” Geneza 15:14.” Hristos, Lumina lumii, 33.

Dar Domnul v-a luat și v-a scos din cuptorul de fier, din Egipt, ca să-I fiți un popor de moștenire, cum sunteți în ziua aceasta. Deuteronomul 4:20.

Fumul care întunecă soarele și luna atunci când este întoarsă cheia bătăliei de la Ninive identifică persecuția care începe cu adevărat la legea duminicală. Persecuția Evului Întunecat este apoi repetată. Pionierii au identificat în mod corect că bătălia de la Ninive a fost „cheia” care a adus Islamul în istoria profetică drept prima nenorocire în 627. Bătălia a fost între Roma și Persia și a reprezentat o victorie pentru Roma, dar a fost ceea ce se numește o victorie pirică. O victorie care este, de fapt, dăunătoare învingătorului. Expresia provine de la o victorie a regelui Pyrrhus al Epirului. După două bătălii împotriva romanilor (Heraclea în 280 î.Hr. și Asculum în 279 î.Hr.), el a învins armata romană, dar a pierdut o parte uriașă din propriile sale trupe. Potrivit legendei, el a spus apoi: „Încă o asemenea victorie și suntem pierduți.”

Bătălia de la Ninive a fost o victorie strategică pentru Roma, dar, odată încheiată, nici Roma, nici Persia nu au mai avut puterea de a se împotrivi în mod eficient, de atunci înainte, asaltului islamului. Persia este Statele Unite, iar Roma este papalitatea în împlinirea modernă a bătăliei de la Ninive. Medo-Persia, ca putere cu două coarne, reprezintă puterea cu două coarne a Statelor Unite. La legea duminicală, Statele Unite sunt pur și simplu un singur corn, căci, în perioada care conduce la legea duminicală, chipul fiarei a fost format, iar această formare constă în unirea ambelor coarne într-unul singur. În Daniel opt, sunt două coarne care reprezintă Imperiul Medo-Persan, iar cornul persan s-a ridicat ultimul.

Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că înaintea râului stătea un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt a crescut la urmă. Daniel 8:3.

Cele două coarne ale Statelor Unite, republicanismul și protestantismul, se unesc într-unul singur atunci când biserica și statul se reunesc pentru a forma chipul fiarei. Acea formare este pe deplin desăvârșită atunci când semnul fiarei este impus prin legea duminicală. Aceasta identifică Statele Unite ca fiind pur și simplu Persia în vremea legii duminicale. Persia a fost înfrântă de Roma în bătălia de la Ninive. Felul în care Roma a învins Persia are o semnificație istorică, datorită manevrelor lui Heraclius, împăratul roman.

Pe scurt, Heraclius a executat un atac prin surprindere, spre deosebire de un atac frontal, prin înaintare directă. Eforturile sale de a obține surpriza sunt consemnate în istorie. Surpriza a inclus hotărârea lui de a ataca iarna, lucru neobișnuit în acele vremuri istorice, însă nu s-a oprit aici. Heraclius și-a început invazia la mijlocul lunii septembrie 627 dinspre nord (înălțimile armene). În loc să urmeze ruta așteptată spre sud, direct către capitala persană Ctesifon, el a descris un arc larg, deplasându-se spre sud-est de-a lungul regiunilor de frontieră (aproximativ actuala graniță dintre Turcia și Iran). Apoi s-a întors spre sud și vest, traversând râul Marele Zab la 1 decembrie 627. Aceasta și-a plasat armata pe Podișul Ninivei (malul estic al râului Tigru), aproape de ruinele vechii Ninive. Această mișcare era dinspre sud spre nord în raport cu forțele persane — opusul a ceea ce anticipaseră perșii. Ei se așteptaseră ca el să continue să împingă spre sud, către Ctesifon. Acest fapt l-a luat prin surprindere pe comandantul persan Rhahzadh și l-a silit să-l urmărească pe

Heraclius într-un teren nefavorabil. Le-a permis romanilor să aleagă câmpul de luptă pe câmpiile de lângă Ninive. Manevra a împiedicat ca romanii să fie prinși între forțele persane și le-a oferit o rută de retragere, dacă era nevoie. Împreună cu ceața din ziua bătăliei și cu tactica unei retrageri simulate în timpul luptei propriu-zise, au existat multiple niveluri ale surprizei. Această îndrăzneță invazie de iarnă și rută de învăluire adânc în teritoriul persan este considerată una dintre cele mai mari realizări militare ale lui Heraclius. Ea a contribuit la zdruncinarea încrederii persane și a avut o contribuție majoră la victoria romană finală în îndelungatul război.

„În bătălia de la Ninive, care a fost purtată cu înverșunare din revărsatul zorilor până la al unsprezecelea ceas, douăzeci și opt de steaguri, pe lângă acelea care puteau fi frânte sau sfâșiate, au fost luate de la perși; cea mai mare parte a oștirii lor a fost tăiată în bucăți, iar biruitoarii (romanii), ascunzându-și propria pierdere, au petrecut noaptea pe câmpul de luptă. Cetățile și palatele Asiriei au fost deschise pentru întâia oară romanilor.”

„Împăratul roman nu a fost întărit prin cuceririle pe care le-a dobândit; iar, în același timp și prin aceleași mijloace, a fost pregătită o cale pentru mulțimile de saraceni din Arabia, asemenea lăcustelor din aceeași regiune, care, răspândind în mersul lor întunecata și amăgitoare credință mahomedană, au acoperit curând atât imperiul persan, cât și pe cel roman.

„O ilustrare mai deplină a acestui fapt nici nu s-ar putea dori decât aceea oferită în cuvintele de încheiere ale capitoului din Gibbon, din care sunt luate extrasele precedente. «Deși sub stindardul lui Heraclius fusese alcătuită o armată victorioasă, efortul nefiresc pare să le fi epuizat puterea mai degrabă decât să le-o fi pus în exercițiu. În timp ce împăratul triumfa la Constantinopol sau la Ierusalim, un oraș neînsemnat de la hotarele Siriei a fost jefuit de sarazini, iar aceștia au făcut bucăți unele trupe care au înaintat spre a-l elibera,—o întâmplare obișnuită și neînsemnată, dacă n-ar fi fost preludivul unei mari revoluții. Acești tâlhari erau apostolii lui Mahomed; vitejia lor frenetică ieșise din pustie; iar în ultimii opt ani ai domniei sale, Heraclius a pierdut în fața arabilor aceleași provincii pe care le smulsese de la perși. »

„«Duhul fraudei și al entuziasmului, a cărui locuință nu este în ceruri», a fost dezlănțuit pe pământ. Adâncul fără fund nu avea nevoie decât de o cheie pentru a fi deschis, iar acea cheie a fost căderea lui Chosroes. El sfâșiasse cu dispreț scrisoarea unui cetățean obscur din Mecca. Dar când, din «strălucirea slavei» sale, s-a cufundat în «turnul întunericului», pe care niciun ochi nu-l putea pătrunde, numele lui Chosroes avea să treacă deodată în uitare înaintea celui al lui Mohammed; iar semiluna părea să nu aștepte decât răsărirea ei până la căderea stelei. Chosroes, după înfrângerea sa deplină și pierderea imperiului, a fost ucis în anul 628; iar anul 629 este marcat de «cucerirea Arabiei» și de «primul război al mahomedanilor împotriva Imperiului Roman». «Și al cincilea înger a sunat; și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund. Și a deschis adâncul fără fund.» El a căzut pe pământ. Când puterea Imperiului Roman era epuizată, iar marele împărat al Răsăritului zăcea mort în turnul său de întuneric, jefuirea unui oraș obscur de la hotarele Siriei a fost «preludivul unei revoluții mărețe». «Tâlharii erau apostolii lui Mohammed, iar vitejia lor frenetică a ieșit din pustie.»” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Bătălia de la Ninive reprezintă Roma modernă cucerind Statele Unite la legea duminicală, însă este o victorie pirică, căci o judecată progresivă asupra Romei începe la legea duminicală.

Hosroe era capul imperiului persan; astfel, Persia, reprezentând căderea Statelor Unite la legea duminicală, este cheia care deschide adâncul fără fund la căderea celei de-a șasea împărății din profeția biblică. Ea reprezintă legea duminicală din versetele șaisprezece, treizeci și unu și patruzeci și unu din Daniel 11, precum și din Apocalipsa 13:11.

Observați comentariile pionierului Stephen Haskell cu privire la aceleași versete și la aceeași istorie:

„Arabii, sau saraceni, nu exercitaseră niciodată vreo influență asupra pământului. În istoria națiunilor, acești oameni liberi ai deșertului trecuseră aproape neobservați. Mahomedanismul a unit semințiile risipite și le-a trimis înainte ca biruitori ai națiunilor. Înaintarea rapidă care a însoțit armele saraceniilor s-a datorat, în mare măsură, conflictului dintre romani și Chosroes, capul imperiului persan modern. Acest conflict a avut ca rezultat căderea celui din urmă. Persia modernă stătuse ca un zid de apărare, ținând în frâu puterea lui Mahomed; dar, când acea putere a căzut, bariera a dispărut, ‘adâncul fără fund’ s-a deschis, iar saraceniile au inundat lumea. Când ‘adâncul fără fund s-a deschis, s-a ridicat un fum care a ascuns fața soarelui.’ Figura este una puternică, reprezentând efectul de întunecare al mahomedanismului, pe măsură ce acesta se răspândește peste fața pământului.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Acel zid de barieră din istoria Romei este zidul despărțitor dintre biserică și stat, care este înlăturat la legea duminicală. Există un alt nivel al victoriei pirice a Romei asupra Persiei în bătălia de la Ninive, căci a existat o bătălie anterioară de la Ninive, reprezentând un Alfa, iar bătălia din 627 reprezentând Omega. Bătălia a avut loc în anul 612 î.Hr., la aproximativ o mie două sute de ani distanță. În acea bătălie, Asiria a fost înfrântă de o confederație întreită, iar aceasta a marcat sfârșitul Imperiului Asirian.

A. T. Jones comentează asupra bătăliei alfa a Ninivei:

„Lucrurile în guvernarea Asiriei au mers din rău în mai rău, astfel că, în anul 612 î.Hr., a avut loc o altă mare răscoală din partea aceluiași trei țări, condusă de data aceasta de Nabopolasar însuși. Aceasta a fost pe deplin încununată de succes: Ninive a fost prefăcută într-un morman de ruine; iar Imperiul Asirian a fost împărțit în trei mari părți,—Media, care stăpânea nord-estul și extremul nord, Babilonul, care stăpânea Elamul și toată câmpia și văile Eufratului și Tigrlului, și Egiptul, care stăpânea toată țara de la apus de Eufrat. Pecetea acestei alianțe dintre Babilon și Media a fost căsătoria fiicei împăratului Mediei cu Nebucadnețar, fiul lui Nabopolasar. În împlinirea părții sale din alianța împotriva Asiriei, faraonul Neco, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva împăratului Asiriei, ca să lupte împotriva Carchemișului, lângă Eufrat, când împăratul Iosia al lui Iuda a ieșit să lupte împotriva lui și a fost ucis la Meghido. Apoi, deoarece întreg acest teritoriu de apus aparținea împăratului Egiptului, a fost în exercitarea suveranității sale legitime, dobândite prin cucerire, că l-a îndepărtat pe Șalum, fiul lui Iosia, de la domnia peste Iuda și l-a pus pe Eliachim împărat al lui Iuda în locul lui, schimbându-i numele în Ioiachim, și a pus un bir asupra țării.” 1 Cronici 3:15; 2 Împărați

23:31–35.” A. T. Jones, Review and Herald, 15 martie 1898.

În bătălia alfa de la Ninive din anul 612 î.Hr., Imperiul Asirian a ajuns la sfârșit, întocmai cum a șasea împărăție a profeției biblice se încheie la legea duminicală. Biruitorul în acea bătălie a fost o întreită unire a Babilonului, Egiptului și Mediei. În războiul acelei perioade, regele Iosia moare la Meghido, tipificând astfel Armaghedonul. În bătălia omega de la Ninive din 627, Islamul celei de-a treia vai este dezlănțuit pe măsură ce zidul de protecție din Constituție este îndepărtat, așa cum este tipificat, după cum a remarcat Haskell despre Persia ca „zidul de apărare” al protecției, fiind îndepărtat odată cu înfrângerea Persiei. Moartea regelui Iosia la Meghido identifică prima bătălie de la Ninive ca fiind a doua bătălie în zilele de pe urmă. Ultima dintre cele două bătălii de la Ninive, în 627, când cheia este întoarsă și groapa este deschisă, este cea dintâi în zilele de pe urmă, căci cei dintâi vor fi cei de pe urmă. Prima bătălie de la Ninive dintre Asiria și întreita unire conduce la Armaghedon. Perioada celui de-al doilea Ev Mediu începe cu bătălia de la Ninive și se încheie cu bătălia de la Ninive.

Faptele trâmbiței a cincea, care este cel dintâi „vai” din capitolul nouă al Apocalipsei, sunt ceea ce pionierii au înțeles a fi cea mai clară mărturie istorică dintre toate pasajele din cartea Apocalipsei. Uriah Smith exprimă acest fapt după cum urmează:

„«VERS. 1. Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ; și i-a fost dată cheia adâncului fără fund.»

„Pentru o expunere a acestei trâmbițe, vom recurge din nou la scrierile domnului Keith. Acest autor spune în mod adevărat: «Cu greu există o unanimitate atât de constantă între interpreți cu privire la vreo altă parte a Apocalipsei ca în ceea ce privește aplicarea celei de-a cincea și a șasea trâmbițe, sau a celei dintâi și a celei de-a doua nenorociri, la saracini și turci. Lucrul acesta este atât de evident, încât cu greu poate fi înțeles greșit. În loc ca un verset sau două să desemneze pe fiecare, întregul capitol al nouălea din Apocalipsa, în părți egale, este ocupat cu descrierea amândurora.»” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 495.

Petru se află la Panium cu responsabilitatea de a corecta mesajul bilelor de foc din Nashville, și se vede pentru prima dată că elementele primei vai se aliniază în mod desăvârșit cu elementele legii duminicale care urmează să vină curând. Leul din seminția lui Iuda a desigilat această înțelegere în armonie cu alte linii profetice pe care El le pusese deja în loc. Istoricii vor mărturisi cu privire la însemnătatea atacului-surpriză împlinit de Roma asupra perșilor în 627 și, când vor face aceasta, ei au remarcat manevrarea lui Heraclius în jurul și în spatele Persiei în timpul iernii ca pe un viclesug menit să-l țină ascuns până la vremea atacului.

Sora White ne informează că Roma nu face decât să aștepte „un teren avantajos”, iar apoi va lovi.

„Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia iminentă; dacă aceasta va fi nesocotită, lumea protestantă va afla care sunt în realitate scopurile Romei numai când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în tăcere în putere. Doctrinile ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Își ridică structurile ei înalte și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de odinioară. Pe furiș și pe neobservate, își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri atunci când va veni

vremea să lovească. Tot ce dorește este un teren avantajos, iar acesta îi este deja oferit. Vom vedea curând și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocara și persecuția.” Tragedia veacurilor, 581.

Asemenea împăratului Heraclius, papalitatea s-a îndreptat spre ținta ei „pe furiș și pe neașteptate”, în împlinirea capitolului douăzeci și trei din Isaia, unde curva Tirului este uitată pentru istoria celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Atacul surpriză secret al lui Heraclius este uitarea papalității de către lume din 1798 până la legea duminicală. Rând după rând, primul vai îl reprezintă pe al treilea și ultimul vai. În primul vai este făcută o rostire solemnă care se armonizează, de asemenea, cu istoria islamului și cu perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Și li s-a dat să nu-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; iar chinul lor era ca chinul unui scorpion când înțeapă pe un om. Și în acele zile, oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; și vor dori să moară, iar moartea va fugi de ei. Apocalipsa 9:4–6.

Înainte ca cheia să fie întoarsă la bătălia de la Ninive, care este legea duminicală ce va veni în curând, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt deja sigilați. La legea duminicală, distrugerea cetăților, care este inițiată prin mingile de foc din Nashville, este reprezentată ca o perioadă de „cinci luni”, când războiul face ravagii și a doua baie de sânge papală este inițiată în împlinirea răspunsului dat martirilor Evului Întunecat în pecetea a cincea.

Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o ținuseră. Și ei strigau cu glas tare, zicând: Până când, Doamne, sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-au dat veșminte albe; și li s-a spus să se odihnească încă puțină vreme, până se va împlini numărul împreună-slujitorilor lor și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei. Apocalipsa 6:9–11.

Martirii Evului Întunecat sunt primul grup care îi prefigurează pe martirii Romei Moderne în timpul crizei legii duminicale. Înainte ca acea criză să vină, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, iar acel proces de sigilare a început la 11 septembrie, odată cu venirea Islamului celei de-a treia vai și cu stropirea ploii târzii. Când martirii primului Ev Întunecat au întrebat când avea să fie judecată papalitatea, li s-a spus că va exista un al doilea grup de martiri atunci când Evul Întunecat va fi repetat, ceea ce este momentul în care cheia bătăliei de la Ninive se împlinește la legea duminicală care urmează să vină în curând. Înainte ca al doilea grup de martiri să fie alcătuit, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, iar perioada sigilării care a început la 11 septembrie este identificată în pecetea a cincea, căci dialogul prezentat acolo se găsește în Apocalipsa capitolul șase, versetele NOUĂ până la UNSPREZECE, marcând astfel începutul și sfârșitul sigilării cu 9/11. Sfârșitul introduce distrugerea Islamului, așa cum este prezentată în Apocalipsa NOUĂ, UNSPREZECE, iar cei care sunt sigilați vor fi împlinit experiența lui Daniel, reprezentată în Daniel NOUĂ, UNSPREZECE.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.